

سخنی با معلمان:

تجربه های تلخ گذشته را تکرار نکنیم...

نادیا کریمی

سی آذرماه هشتاد و شش

پس از استعفای فرشیدی، وزیری که بنا به نظر برخی، از روز اول نباید وزیر میشد، علی احمدی رئیس دانشگاه پیام نور به سرپرستی وزارت آموزش و پرورش منصوب گردید. متأسفانه دوران وزارت فرشیدی دورانی بود که برای جامعه فرهنگی ایران روزهایی بسیار سخت همراه بسیاری ناملایمات و... به شمار می‌رود. البته برای تمام ما این يك تجربه تکراری بود که سالهای سال آن را با حضور رؤسا و مسئولین متفاوت آزموده و به نتیجه امر نیز واقف بودیم. به خوبی به خاطر داریم که در سال ۸۲ هنگامی که فرهنگیان برای دست یابی به حداقل های حقوق صنفی خود که آن زمان نیز مانند همه مواقع دیگر از آن محروم شده بودند، دست به اعتراضات گسترده زده و به دنبال این حرکتها به خاتمی، رئیس جمهور وقت تحمیل کردند که لایحه نظام هماهنگ حقوق ها که يك خواسته از خواسته های معلمین و کف خواست های آنان بود را به عنوان يك موضوع مطرح ساخته و دنبال کند. پس از تمام تلاشها و پیگیری مستمر فرهنگیان، همینطور شد و مسئولین مجبور شدند به این خواسته های ما تن بدهند و به عنوان يك لایحه در نوبت برای بحث حول تصویب آن را رسمیت دادند. اگرچه این لایحه در قبال خواسته های معلمین و فرهنگیان هیچ می نمود اما پای همین یکی نیز نیامدند!!! و بر همه روشن شد که متأسفانه مسئولین در پی خواسته های قانونی فرهنگیان و در تلاش برای بهبود شرایط این قشر شریف نبوده و نیستند.

وقتی که احمدی نژاد هم به ریاست جمهوری رسید، باز هم از نتیجه آگاه و مطلع بودیم. چرا که احمدی نژاد با شعار نفت سر سفره های مردم روی کار آمد. اما نفت را که سر سفره مردم نیاورد هیچ، همان باریکه را هم از سر سفره ها برده و در مقابل شعارهای معلمان شریف و آگاهی که برای مینیمم های صنفی و حقوق معیشتی خود دست به اعتراض زده و شعار معیشت و منزلت حق مسلم ماست، سردادند، هیچ پاسخی نداده و در عوض این فریادهای حق طلبانه با موج شدید ضرب و شتم و زندان و دادگاه و... از سوی مسئولین پاسخ داده شد به عنوان نمونه از دستاوردهایی که این دوران برای ما داشته است: "تنها کسری اعتبارات وزارت آموزش و پرورش (صرفاً حقوق و دستمزد) در سال ۱۳۸۶ حدود ۲۵ هزار میلیارد ریال است. در صورتی که کسری اعتبار مربوط به سرانه مدارس را نیز به رقم فوق اضافه کنیم، رقم کسری به بیش از ۲۶ هزار میلیارد ریال خواهد رسید. با توجه به اینکه بیش از ۹۳ درصد از اعتبارات آموزش و پرورش هزینه ای (فصل اول) است لذا امکان ترمیم این کسری از سایر منابع در اختیار امکان پذیر نیست."

در روزها و ماههای آینده پس از اعتراضات گسترده ای که با برخورد شدید از سوی دولت مواجه گردید، در مقابل موج ناراضی عمومی و مردمی، احمدی نژاد مدعی میشود که مشکل مردم ما ارزانی است و در کنار تمام بگیر و ببند ها و اعمال محدودیتها که در بین فرهنگیان و سایر اقشار شاهد آن بودیم مدعی میشوند که کشور ما آزاد ترین

کشور دنیا است!!!! بنا به قولی: " یک نوع تحلیل و ارائه وضعیت توسط احمدی نژاد و صدا و سیما و برخی نهادهای حامی دولت انجام می شود که به ملت می گویند، الحمدلله، شرایط داخلی و خارجی کشور بسیار خوب است، امن و امان است، گرانی نیست، فرهنگ ما در اوج اعتلا است و اسامی مفسدان هر روز از جیب آقای احمدی نژاد بیرون می آید و خوشبختانه دیگر فاسدی در کشور نداریم. در باب سیاست خارجی هم هیچ خطری ایران را تهدید نمی کند. آمریکا و دیگر کشورهای قدرتمند غلط می کنند که تهدیدی برای ایران باشند. اگر احیانا کسی در جایی مواجه با گرانی شد، بیاید و از بقالی همسایه آقای احمدی نژاد خرید کند!!!"

در همین حال اعتصابات و تجمعات برحق و قانونی معلمان توسط رسانه ها کاملا بایکوت خبری گردیده و بار دیگر این واقعیت به اثبات میرسد که هیچ گوشی برای شنیدن و هیچ مرجعی برای پاسخگویی وجود ندارد.

در چنین شرایط و با چنین دولتی وقتی که يك وزیر تعویض میشود طبعا برای وزیر بعدی رسیدن به وزارت آموزش پرورش منوط به گرایش تام و تمام سیاسی به دولت و پذیرش بی چون و چرای پیش شرطهای تعیین شده توسط دولت خواهد بود، پیش شرطهایی که هیچ گاه حامی خواسته های برحق فرهنگیان یا سایر اقشار نبوده و نخواهد بود.

مشکل، تعویض يك فرد به نام فرشیدی و جایگزینی وی با احمدی نیست. مشکلات عمیق وریشه ای معلمان با این جابجایی قابل حل نبوده و نخواهد بود. برای ما نیز این واقعیت به مصداق آزموده را آزمودن خطاست، کاملا روشن و بدیهی میباشد. با توجه به نزدیک شدن انتخابات، آیا ما دوباره به نحوی از انحاء با همین تجربه روبرو خواهیم بود و آیا باز به قولی از این سوراخ گزیده خواهیم شد یا این بار با درایت و مسئولیتی آگاهانه، بار مسایل آتی و قیمتهایی که بالتبع باید برای رسیدن به خواسته های برحقمان بپردازیم بردوش خواهیم کشید؟

تجربه های تلخ گذشته را دوباره تکرار نکنیم. باید از اشتباهات تجربه ساخت نه اینکه آنها را دستمایه سرزنش خود و دیگران کرد. فردا پراز نشاط و امید وزندگی خواهد بود ...

نادیا کریمی / آذرماه ۸۶